

ΤΙΚ- ΤΑΚ

Γράφει η Φλώρα Γουγουλιά

Η τρίχρονη Φλώρα τρέχει γύρω μου με ένα κοτσίδι σε σχήμα φοίνικα στην κορφή του μικρού κεφαλιού της μοιάζοντας πιο πολύ με ελικόπτερο που εκτελεί χαμηλή πτήση. Με τραβά από το ρούχο και επίμονα μου δείχνει τους καρπούς από τα μικρά της χέρια. Σε καθένα έχει από δυο πολύχρωμα παιδικά ρολόγια. Έχει μια μανία με τα ρολόγια κι ότι έχει δυο δείκτες ή μοιάζει με ρολόι... Ρολόγια επιτραπέζια, χεριού, τοίχου, πιεσόμετρα παλιού τύπου και ζυγαριές είναι τοπ στην προτίμηση της. Τα κοιτά με θαυμασμό και σου λέει τι-τα, τι-τα... Το Κ το παραλείπει, αν και μπορεί να το προφέρει, το αποφεύγει... Είναι πολύ σκληρό, σαν την σφυριά στο καρφί και το κρακ που ακούγεται σαν σκίζεται η καρδιά του ξύλου.. Έτσι είναι και ο χρόνος. Σκληρός, ύπουλος και μπαμπέσης... (μ' αρέσουν κάποιες λέξεις που δεν χρησιμοποιούνται συχνά τώρα πια να τις πετάω που και που σαν ασπρόμαυρες φωτογραφίες που πέφτουν από ένα παλιό βιβλίο που ανοίγεις ανυποψίαστα).

Που λες, ο χρόνος μέχρι τα πέντε σου ούτε σε πειράζει, ούτε τον πειράζεις... Κλάϊν που λένε και οι νέοι... Από τα πέντε και μετά αρχίζεις να παίρνεις πρέφα τι παίζει. Σου τη δίνει το «είσαι μικρός ακόμα», χτυπιέσαι να μεγαλώσεις... Τρωσ όλο το φαί, στέκεσαι με αγωνία να σε μετρήσει η μάνα σου να δεις πόσο ψήλωσες... Αυτός εκεί..., δίπλα σου να σιγοντάρει την ανάπτυξη σου και να χειροκροτεί στα γενέθλια με το σβήσιμο των κεριών. Και μετά έρχεται η εφηβεία! Μπουμπούκια και χυμοί!! Το πανηγύρι του τρελού, που είσαι συ που χλευάζεις το χρόνο νομίζοντας ότι του την κοπανάς την ώρα της κοπάνας και του ρίχνεις το ηθικό την ώρα της καζούρας...

Από τα δεκαοκτώ μέχρι τα τριάντα είναι η μεγάλη δόξα!! Όλα δικά σου! Ελευθερία, δημιουργία, έρωτας, ξενύχτια, φρέσκιες ιδέες, αντοχή... Τον χρόνο τον έχεις κολλητό σου... Κοιτάζεις στον καθρέφτη και λες «φτου σου καμάρι μου»... Αυτός σε κοιτάζει και χαμογελά αινιγματικά την ώρα που γυαλίζεις και σε διαβεβαιώνει πως θα πηγαίνετε δίπλα – δίπλα με τον ίδιο βηματισμό στη βόλτα της ζωής κι εσύ τον πιστεύεις...

Ξαφνικά μια ωραία πρωία πατάς τα τριάντα και ένα ταρακούλο το παθαίνεις, γιατί κάτι αμφιταλαντεύεται μέσα σου και δεν ξέρεις σε πια ηλικιακή ομάδα ανήκεις... Δεν είσαι τζόβενο αλλά ούτε και μεγάλος λέγεσαι... Μέχρι τα σαράντα σκέφτεσαι έχω μια δεκαετία φουλ για δράση και ξεχνάς ότι όταν ήσουν δεκαοκτώ τους σαραντάρηδες τους έλεγες γέρους. Ο χρόνος αρχίζει να αλλάζει στάση απέναντι σου... Κάνει παρέα κολλητή με μικρότερους, προηγείται ένα βήμα, αλλά εσύ δεν ανησυχείς... νομίζεις πως μπορείς να τον φτάσεις.

Περνάν εντυπωσιακά γρήγορα οι επόμενες δύο δεκαετίες, εσύ δεν προλαβαίνεις ούτε να φτύσεις από το τρέξιμο για την επιβίωση, έχεις σύζυγο, παιδιά, πεθερικά, σπίτι, σκύλο. Έχεις έναν κόμπο στο στομάχι και μερικά παραπανίσια κιλά, παρά το τρέξιμο. Με τους κολλητούς έχεις

ψιλοχαθεί, ελεύθερο κάμπινγκ δεν κάνεις πια, με κάνα δυο ζευγάρια κάνετε παρέα με τον - την σύζυγο σου, εκ των οποίων το ένα το βαριέσαι του θανατά.

Ανήμερα των πεντηκοστών γενεθλίων σου σε πιάνει ένα πράγμα σα χαρμολύπη με τη βελόνα να πάει πιο πολύ στο δεύτερο συνθετικό της λέξης και λες δεν ξαναθέλω τούρτα κι ας είναι και μπλακ φόρεστ που μ' αρέσει και δεν μου απαλύνει καθόλου τον πόνο το ερωτηματικό κερύ που αντικαθιστά το μάτσο που αναλογεί στα χρόνια μου και θα έκανε την τούρτα να φαίνεται σαν μανουάλι. Κάνεις μια απεγνωσμένη προσπάθεια να βρεις κάποιον από τα παλιά να πιείτε μια μπύρα σε ένα παλιό στέκι, δεν το σηκώνει και σπάζεσαι... Η απόσταση από τις παλιές φιλίες με το χρόνο έχει μεγαλώσει αλλά εσύ δεν προλάβεινες να το καταλάβεις...

Από κει και πέρα μπαίνεις σε μια περίοδο εκπληκτικών αλλαγών, όχι κατ' ανάγκη ευχάριστων... Έχεις γκριζάρει, έχεις πάρει κάποια κιλά, έχεις κόψει το κάπνισμα και το αλκοόλ και νοιώθεις περήφανος για τον εαυτό σου και πολύ ξενέρωτος επίσης που δεν μπορείς να γουστάρεις ούτε έναν καφέ ούτε μια μπύρα. Οι σεξουαλικές σου επιδώσεις θα έλεγες κομψά πως έχουν μια κάμψη... Το γεγονός ότι ο χρόνος έχει φύγει μπροστά το καταλαβαίνεις όταν βλέπεις κάποιον συνομήλικο, συμμαθητή ή φίλο... Κιράφες σε διαστάσεις ελικοδρόμιου με μια τούφα τρίχες σαν κανταΐφι ελικοειδώς ριγμένο αντί της πάλε ποτέ πλούσιας χαίτης, χαμόγελα με απόντα δόντια, κυρίες με μουσάκι και τρελαμένες ορμόνες, όλοι με το μότο «νοιώθω σαν να 'μαι 18 χρονών». Έρχεσαι σε πλήρη ρήξη με τους καθρέφτες, εκτός από αυτόν του μπάνιου που δεν μπορείς να αποφύγεις κι αναρωτιέσαι που ήσουν εσύ όταν συντελούνταν όλα αυτά. Γελάει ο χρόνος στο πρόσωπο του γιου ή του εγγονού σου και σου σηκώνει το μεσαίο δάχτυλο.

Σου έρχεται μια φλασιά βλέποντας αυτά τα πρόσωπα και νοιώθεις πολύ μάγκας που μέσα σ' αυτές τις δεκαετίες έκανες τόσα πολλά, ένοιωσες ακόμα περισσότερα, γέλασες, έκλαψες, αγάπησες, μάλωσες, αναλώθηκες σε μακρούς διαλόγους, σε γλέντια και σε αγώνες. Εξακολουθείς να είσαι ενεργός όπως μπορείς και όπου μπορείς. Σηκώνεις το μεσαίο δάχτυλο στο χρόνο και του λες ότι του πήρες σημαντικότερα πράγματα από αυτά που του έδωσες... Ή στο φινάλε είσαστε μία η άλλη.

Από δω και πέρα τι γίνεται μη με ρωτάς... Είμαι σε διαδικασία... την ψάχνω... όπως κι άλλοι φαντάζομαι που γεννήθηκαν στις δεκαετίες του '50 – '60.

Ωστόσο τώρα πια σημασία έχει το σήμερα... Γι' αυτό, φορώ την καρδιά μου ρολόι, πιάνω την Φλώρα από το χέρι και τικ- τακ πάω στις κούνιες...

Έγραψαν :

<https://www.larissanet.gr/2018/12/05/tik-tak/>